

SUPERHOLKY

ANNA MARIE KYŠOVÁ

Superholky

ANNA
MARIE
KYŠOVÁ

**Su
per
hol
ky**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Anna Marie Kyšová, 2018
Illustrations © Zuzana Čatajová, 2018
Cover Art © Zuzana Čatajová, 2018
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2018

ISBN 978-80-7557-157-1 (print)

ISBN 978-80-7557-638-5 (ePub)

ISBN 978-80-7557-639-2 (mobi)

ISBN 978-80-7557-640-8 (pdf)

1. kapitola

CO SE STALO PO CESTĚ NA AUTOBUS

Když jste holka a máte příjmení Děšťová, tak mi věřte, že to máte v životě vážně těžké. Všichni se vám posmívají a ptají se, jestli jste zmoklá slepice, nebo jestli se vaše babička jmenovala Bouřková a dědeček Blesk. A když do třídy Lii Dešťové nastoupila holka jménem Šampónová, bylo jasné, že ty dvě si budou rozumět. Už jenom proto, že když máte hlavu plnou šamponu, déšť vám ho smyje. (A ha ha ha, spoustu podobných vtípků holky slyšely tolik, že už ani nevnímaly, když se objevil nějaký nový.) Natálie Šampónová (ale to jméno neměla ráda a říkala si prostě Naty) bydlela v Kočkově. Což na rozdíl od jejího příjmení nebylo skutečné jméno. Její vesnice se jmenovala nějak

strašně obyčejně jako Horní nebo Dolní a možná, že to byla dokonce Lhota, ale nikdo to jméno nepoužíval. V té vesnici totiž žilo strašně moc koček, a tak se jí prostě odjakživa říkalo Kočkov. Kočkov byl tak malou vesnicí, že neměl vlastní školu, tedy když nepočítáme kočičí školy, kterých tam byla určitě spousta. Naty proto každý den dojížděla do školy do města Krabicova.

Ano, tušíte správně, Krabicov také není skutečné jméno. Jenže to město (a možná, že v něm bydlíte zrovna vy) bylo celé z velkých paneláků a věžáků, co vypadaly jako krabice, a tak mu každý říkal Krabicov. Bylo to vážně velké město, takže v něm byly dokonce tři školy, a navíc jedna univerzita, ve které Naty jednou kousl radioaktivní pavouk.

Ne, dělám si srandu. Nic takového se nestalo. Naty a Lia totiž chodily teprve do páté třídy a pavouků se bály, natož aby nějakému dovolily přiblížit se k nim natolik, aby je kousl.

Protože Naty Šampónová a Lia Dešťová byly vážně skvělé kamarádky, Lia vždycky doprovázela Naty ze školy na autobus do Kočkova. Cestou si měly co vyprávět. Třeba o písence z matematiky, roztržitém učiteli angličtiny nebo jenom tak o holčičích věcech (které jsou ostatně mnohem zajímavější než věci klučičí, protože ty jsou hlavně o fotbale, nerfkách a pokémonech, načež holčičí věci jsou taky o nerfkách, pokémonech a třeba trochu o fotbale, ale hlavně o hromadě dalších věcí, které kluci vůbec neřeší). Jednou, a myslím, že to byla zrovna středa, spěchaly holky na autobus po tréninku. A to jsem vám totiž ještě neřekla, že obě

hodně sportovaly. Naty chodila na karate a Lia na atletiku. Oběma končil trénink po šesté hodině večer, a protože byl listopad, venku už vládla pěkná tma. Navíc trochu přišlo, a tak si holky nepovídaly ani o holčičích věcech (naťož o těch klučičích) a rázovaly pěkně rychle přes kaluže na zastávku, která měla plechovou střechu a nepršelo tam. Jenže než se na tu zastávku dostaly, cákla okolo nich voda z kaluže.

No, necákla úplně sama od sebe. Cákl do ní chlap a teprve potom z té kaluže vycákla špinavá voda. Ten chlap byl zatraceně velký. Mohl mít skoro dva metry a široká ramena. Taková, která unesou pytel obilí a přitom se pohupují do rytmu nějaké písničky. Jenže tenhle chlapík si do rytmu žádné písničky nepohupoval.

„Měl jsem fakt blbej den,“ řekl, jako by to snad mělo Liu nebo Naty zajímat.

Obě se na něj trošku překvapeně podívaly. Teprve teď jim došlo, že mu pořádně nevidí obličej, protože má přes pusku a nos šálu. Takovou fotbalovou, co má spoustu barev a nějaké nápisy. Bundu měl tmavě červenou a černé kalhoty. I když ty možná byly tmavě hnědé, ale v té tmě se to dalo špatně poznat.

„To nás mrzí,“ špitla Naty a zkusila toho divného chlapíka, co „měl fakt blbej den“, obejít. Jenže se jí to nepodařilo, protože zase cákla voda z kaluže, jak jí do cesty nastavil i druhou nohou. Tentokrát voda z kaluže vycákla na Naty a zašpinila jí boty a taky kalhoty.

„Určitě vám dávají rodiče prachy na obědy, že jo?“ řekl chlapík. Znělo to jako otázka, u které neočekává, že by mu snad někdo řekl, že to není pravda.

„Dávají, ale my je ve škole ukládáme na elektronickou kartu a z ní se pak peníze za obědy odečítají,“ prohlásila Lia a dala ruce v bok, aby chlápek, co měl fakt blbej den, věděl, že se ho nebojí.

„Nelži,“ zavrčel a chytl Naty za ruku. Naty bolestivě vykřikla, protože ji to vážně dost bolelo. Ale nedala se. Levou rukou ho praštila do břicha. Jenže chlápek si z toho vůbec nic nedělal, jako by snad Naty byla jenom otravná moucha. Druhou rukou drapnul její růžovou kabelku, kterou nesla přes rameno.

„Nech ji být!“ křikla Lia a kopl toho příšerného chlápka do holeně.

„Au,“ vyjekl překvapeně chlápek, ale pak trhnul rukou a vyrval Naty kabelku. V tu samou chvíli ji pak strhnul do té hnusné kaluže. Šplouchlo to, jak do ní spadla a voda se rozcákla všude okolo a pošplíchala i Liu. Ta, chudák, nevěděla, co má dělat dřív, jestli bojovat o kabelku, nebo chránit kamarádku, protože se bála, že jí třeba zlomil ruku nebo že jí bude chtít ještě nějak ublížit. A tak cákla nohama do té kaluže taky a bojovně se postavila před Naty, aby ji chránila.

Jenže chlápek „co měl fakt blbej den“ už o holky ztratil zájem a s Natynou kabelkou upaloval mezi stromy v parku, kde nesvítla žádná světla.

„Za ním!“ zařvala Naty. Vyskočila z kaluže celá špinavá a promočená a voda z ní kapala zpátky do kaluže, kde dělala malá kolečka. Chtěla se rozběhnout za tím ramenatým mužem, jenže Lia se jí postavila do cesty.

„Ne, toho nepřepereme! Stůj!“ křičela na ni.

A pak si všimla, že Naty brečí. Nebylo to vůbec kvůli tomu, že byla celá špinavá od kaluže a byla jí zima, ani kvůli tomu, že ji bolela ruka a koleno, které si při pádu do kaluže narazila. Šlo o důvod mnohem důležitější.

„Tu kabelku jsem dostala od mámy. Byl v ní taky můj tygří plyšák z Egypta. Toho mi taky koupila máma,“ vysvětlila Naty a Lie došlo, že to byl vážně průšvih, a rozběhla se za chlápkem. Naty vyskočila a běžela za ní.

Nebyl to vůbec dobrý nápad, protože chlápek byl vážně pořádná hora a holky neměly šanci ho přeprat. Jenže byly hrozně našťvané. Naty přišla o dárek od maminky a Lia moc dobře věděla, jak je to důležité. Natyna maminka už totiž nežila. Umřela před čtyřmi lety během operace srdce, které měla slabé od narození, a Naty od ní moc takových důležitých dárků neměla.

„Hej, počkej, nakopu ti zadnici, ty jeden pitomečku zlodějskej!“ řvala Lia a běžela, co jí síly stačily. Už jsem vám říkala, že Lia chodila na atletiku a byla perfektní běžkyně. Přeskočila několik velkých kaluží a propletla se křovím, ve kterém jim chlápek nejdřív zmizel. Brzy se dostala

do parku mezi stromy a zase ho zahlédla. Taky běžel, co mu síly stačily, ale nejspíš to nebyl moc dobrý sportovec, protože jak se k němu Lia přiblížila, uslyšela, jak zhluboka dýchá.

„Ech, ech, ech, ech,“ ozývalo se parkem jeho sípání.

Lia se zastavila asi dva metry od něj a z kapsy vylovila svůj telefon. Pár zmáčknutí a měla na lince tátu.

„Lio, prosím tě, říkal jsem ti, že dorazím až v noci, mám teď spoustu práce,“ ozval se z telefonu unavený hlas jejího táty. Takhle mluvil pořád, protože měl opravdu moc práce. V Krabicově pracoval na kriminálce, což je speciální policejní útvar vyšetřující zločiny. Měl kancelář ve třináctém patře obrovského věžáku, který jako velká krabice skvěle zapadal do zástavby Krabicova.

„Tati... počkej... jsem v parku...,“ křičela přerývavě Lia. Taky se tím během docela zadýchala. „U zastávky autobusu do Kočkova nás přepadl zloděj, pronásleduju ho!“ zařvala pak do telefonu, takže to slyšel i onen zloděj. Přestal sípat, otočil se na Liu a řekl slova, která do dětské knížky nepatří, takže bychom je mohli přetlumočit třeba jako: „Ty jedna malá potvoro, nech mě být!“

A hned potom se na ni vrhl.

To je přesně ten důvod, proč by malé holky neměly pronásledovat zloděje – protože co se stane, až ho dohoní?

Vrazil Lie strašnou facku. Vážně moc to zabořilo. Tak moc, že pustila telefon na zem. Spadl do trávy a ozval se z něj hlas jejího otce: „Lio, uteč, už tam jedeme!“

„Jo, slyšelas, uteč, ty malá potvoro,“ zavrčel zloděj a podkopl Lie nohy. Sletěla do trávy stejně jako Naty.

„Kijaj!“ zařvala Naty karatistický výkřik, který používala při cvičení kata. V tu chvíli už je totiž doběhla a vrhla se na zloděje. Kopla ho do břicha a zkusila ho bouchnout do nohy, jenže on si z toho nic nedělal. Ostatně už jsem psala, že to byl chlap jako hora. Zavrčel a dal jí taky facku.

„Zkuste mě ještě pronásledovat a zabiju vás, vy dvě malý můry!“ zařval nakonec a se sípáním se rozběhl do parku.

„Naty, teče ti krev,“ vyděsila se Lia. Měla pravdu. Když dal zloděj Naty facku, zlomil jí přitom nos a teď z něj tekla krev proudem.

„Má moji kabelku,“ zavzlykala Naty, ale za zlodějem už se nehnila. Hledala kapesník, a když ho našla, nevěděla, jestli si má dřív zastavit krvácení z nosu, nebo otřít slzy v očích, protože ji to vážně strašně bolelo.

2. kapitola

MAJÍ HOLKY SEDĚT V KOUTĚ?

„Co ten nos?“ zeptal se Naty vrchní komisař Dešťový.

„Hujde to,“ odvětila. Nemluvalo se jí moc dobře, protože jí jeden z policistů ucpal nos kousky vaty a přelepil je velkou náplastí. Předtím jí ho ještě narovnal, což bolelo víc, než když jí ho ten lupič zlomil a způsobil, že Lia s Naty dnes taky měly „fakt blbej den“. To huhlání ovšem nezpůsoboval nos, ale sušenka, kterou měla zrovna v puse. Rychle ji raději zapila kakaem. To holkám také udělal jeden z policistů. Vůbec na ně byli všichni na policejní stanici moc hodní. Tedy až na Liina tátu.

„Už jsem vám řekl, že jste úplně pitomé?“ prohlásil.

„Jo, už dvakrát, tati,“ odvětila Lia a stiskla Naty ruku. Seděly vedle sebe za komisařovým velkým stolem, na kte-

rém se válely obrovské hromady papírů a také jeden obří počítač, co byl tak starý, že ho nejspíš vyrobili ještě předtím, než se holky narodily, a komisař Dešťový na něj pořád hrozně nadával. Teď ovšem hrozně nadával holkám.

„Víte, co všechno vám mohl ten chlap udělat? Co když to byl nějaký násilník na útěku? Taky vás klidně mohl zabít. Malé holky jako vy mají sedět doma nebo, když se jim něco takového stane, tak upalovat, co jim síly stačí, pro pomoc a nechat to na nás, jasný?“ pokračoval ve vrčení komisař.

„Ale...“ chtěla něco namítnout Lia.

„Žádný ale. Nejste žádný superhrdinky, abyste lovily v noci lupiče!“ praštil pěstí do stolu, až hromady papírů nadskočily a Lie se na stůl rozlilo kakao. To našťěstí jejího tátu kapku uklidnilo. Poklepal prsty na desku stolu a zachmuřeně se podíval do počítače, kde měl sepsaný protokol o výslechu obou holek. Při něm dívky popsaly, co se jim stalo, jak lupič vypadal a co ukradl.

„Poručice Voláková vás odveze k nám domů. Tvoji babičce už jsem volal, aby o tebe neměla strach, Natálie,“ řekl nakonec docela klidným hlasem komisař a spustil tiskárnu. Byla pěkně stará, takže tiskla velmi pomalu a strašně nahlas.

„Chrrrčm, črrrčm, krrrz, krrrrz,“ brblala tiskárna, a než dobrblala, dojedly holky sušenky a dopily kakao. Pak podepsaly hlášení o tom, co se jim stalo, a nakonec odešly s jednou policistkou z komisařovy pracovny. Ta je pak au-

tem odvezla do Krabicova, k paneláku, ve kterém bydlela rodina Dešťových.

Paní Dešťová je uvítala rozespalá a v županu. Bylo už totiž dlouho po půlnoci. Holky se rychle umyly, vyčistily si zuby a nakonec jim paní Dešťová popřála dobrou noc a slíbila, že ráno zavolá do školy, všechno jim vysvětlí a omluví je z vyučování.

„A spát a žádný plkání,“ prohlásila rezolutně Liina máma a zhasla světlo.

Holky chtěly spát. Vážně to zkoušely, jenomže víte, ono když prožijete něco takového, tak vám stejně nejde usnout a pořád se vám to honí v hlavě.

„Lio?“ špitla Naty.

„Hmm,“ odvětila Lia, ale hned se posadila na své posteli a podívala dolů. Její postel byla totiž vysoko, lezlo se do ní po schodech. Naty spala na rozkládacím lehátku. Byla na něj už zvyklá. U Lii přespávala často. Teď z něj vyskočila a vylezla nahoru do kamarádčiny postele.

„Nemůžu spát,“ vysvětlila Naty. Lia jenom zabručela, že jí to taky moc nejde, protože je našťvaná. Nejen na toho zloděje, ale i na tátu. A pak se zamračila přesně jako on na stanici a huhlavým hlasem řekla: „Víte, co všechno vám mohl ten chlap udělat? Co když to byl nějaký násilník na útěku? Taky vás klidně mohl zabít. Malé holky jako vy mají sedět doma nebo, když se jim něco takového stane, tak

upalovat, co jim síly stačí, pro pomoc a nechat to na nás, jasný?“

Zněla přitom přesně jako její táta, takže Naty se rozchechtala a raději popadla jednoho z Liiných plyšáků a dala si ho před pusou, aby ji nezaslechla paní Dešťová. Šlo o černého medvěda s modrýma plastovýma očima a jak jím tlumila svůj smích, trochu ho celého ožušlala.

„Mě teda štve, když si táta myslí, že jsme k ničemu, protože jsme malý holky,“ prohlásila nakonec Lia.

„My teda ve skutečnosti jsme ještě malý holky,“ zabručela Naty, ale hned dodala: „Ale to neznamená, že jsme poseroutkové, co se všeho bojí. Myslíš, že policisté najdou toho mého plyšáka?“

Lia zavrtěla hlavou.

„Nenajdou. Slyšela jsem jednou tátu říkat, že ti jeho lidi občas mají potíže najít i cestu na záchod. A i kdyby, tak vím, že když nejde o nějaký velký peníze, tak na to kašlou a nic nevyšetřují, protože mají spoustu důležitější práce,“ vysvětlila.

Naty vzlykla. Toho plyšáka měla moc ráda. Z pravého oka jí vykanula slza. Když to Lia viděla, zařala pěst a řekla větu, kterou to všechno začalo: „Najdeme ho samy, to ti svatosvatě slibuju!“